

Standard FCI č. 100/05.01.1995/F

VESTFÁLSKÝ JEZEVČÍKOVITÝ BRAKÝŘ (WESTFÄLISCHE DACHSBRACKE)

ZEMĚ PŮVODU: Německo

DATUM ZVEŘEJNĚNÍ PLATNÉHO STANDARDU: 24.06.1987

VYUŽITÍ: honič

KLASIFIKACE F.C.I.: Skupina 6 honiči, barváři a plemena příbuzná
Sekce 1.3 malí honiči
S pracovní zkouškou;

CELKOVÝ VZHLED: Vestfálský jezevčíkovitý brakýř je zmenšený příbuzný německého brakýře. V mnoha podstatných bodech je srovnatelný, avšak působí dojmem, že je zavalitější a mohutnější. Vestfálský jezevčíkovitý brakýř je lovecký pes plný síly, jehož výška se pohybuje mezi 30-38 cm a jeho tělesný rámec je mírně protáhlý; hlava středních dimenzí je ušlechtilá; ocas, korektně nasazený, je při pokojném pohybu nesen vzhůru ve formě šavle nebo svěšený, na konci se mírně se stáčí směrem vzhůru.
Je věrný, milý, klidný a pozorný.

HLAVA: při pohledu zepředu se hlava vestfálského jezevčíkovitého brakýře zdá úzká a protáhlá, stejně jako u německého brakýře. Týlní hrbol je jen málo zřetelný.

LEBEČNÍ ČÁST:

Lebka: mozkovna je jen nepatrně širší, než jařmová oblast.

Stop: málo výrazný.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: ve střední části je patrný světlý proužek, téměř masového odstínu, zatímco ostatní části nosu jsou více či méně tmavě pigmentované.

Čenichová partie: nosní hřbet je mírně klenutý.

Pysky: jsou středně vyvinuté, mírně spuštěné.

Čelisti/Zuby: zuby jsou extrémně silné a pravidelně postavené. Řezáky jsou v kontaktu buď jejich volnou stranou (klešťový skus), anebo se zadní strana horních řezáků dotýká v úzkém kontaktu přední strany spodních řezáků (nůžkový skus). Špičáky jsou mimořádně velké. Koutek je nepřiléhavý.

Líce: jařmové oblouky nejsou příliš výrazné, jařmová oblast pozvolna přechází v kořen čenichu.

Oči: jsou tmavé, jasné, mají mírný výraz.

Uši: široké, středně dlouhé, dobře přiléhají k bočním stranám hlavy; jejich konec je oblý.

KRK: není příliš dlouhý, je dostatečně silný, aby mohl nést hlavu; pozvolna se zužuje od místa nasazení směrem k hlavě. Kůže na krku je volná, ale netvoří lalok.

TRUP:

Hřbet: je mírně klenutý, středně dlouhý, s mírným sklonem za kohoutkem.

Bedra: široká a silná.

Zád: šikmá.

Hrudník: je užší než u jezevčíka; je pevně propojen s hrudními končetinami, ale nesmí dosahovat hluboko mezi nimi. Hrudní koš je dlouhý.

Břicho: poněkud vtažené směrem k pánevním končetinám.

OCAS: jehož je nasazen relativně vysoko a jehož kořen je velmi silný, se pozvolna zvedá nad hřbetní linii. Osrstění na spodní straně tvoří kartáč, srst na horní straně je hladká a přiléhající; na konci tvoří srst osinatou špičku, nikoli prapor.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: jsou silné, s pevnou kostrou, suché, se zřetelným nervstvem. Při pohledu zepředu nejsou přední nohy vytočené, ale rovné. Tlapky směřují dopředu.

Lokty: postavené u těla.

PÁNEVNÍ KONČETINY: pozice pánevních končetin je strmější, než u ostatních plemen. V porovnání s přední nohou je zadní noha mnohem mohutnější, než jak je tomu u jezevčíka.

Stehno: je velmi svalnaté, svalstvo je výrazné. Při pohledu z boku i ze zadu se jeví pánevní končetiny téměř rovné.

TLAPKY: pevné, se sevřenými a krátkými prsty.

OSRSTĚNÍ:

SRST: po celém těle včetně spodních partií je srst velmi hrubá a velmipřiléhavá; na hlavě, na uších a na vnitřní straně končetin je srst kratší; delší je na hřbetě, na krku a na spodní straně ocasu.

BARVA: červenožluté s černým sedlem nebo pláštěm a s bílými znaky, typickými pro brakýře: lysina nebo hvězda, bílá okolo čenichu, bílý límec, bílá skvrna na hrudi, bílá na končetinách a na špičce ocasu. Dvoubarevně zbarvení jedinci jsou nežádoucí, stejně jako psi s černou barvou na hlavě, čokoládově hnědá barva je chybou.

VADY: všechny odchylky od výše uvedeného textu musí být považovány za chyby a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti.

Pozn.: Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.